

מחיצות של שתי או של ערב

כח מחיצות של שתי או של ערב

א. תלמוד בבלי עירובין טו ע"ב

משנה: שיירא שחנתה בבקעה והקיפוה כלי בהמה, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים ולא יהו פירצות יתרות על הבנין. כל פירצה שהיא כעשר אמות מותרת מפני שהיא כפתח, יתר מכאן אסור.

ב. תלמוד בבלי עירובין טז ע"ב

משנה: מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה וזה למעלה מזה, ובלבד שלא יהו בין חבל לחבירו שלשה טפחים. שיעור חבלים ועוביין יתר על טפח כדי שיהא הכל עשרה טפחים. מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים. בשיירא דברו, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים לא דברו בשיירא אלא בהווה... גמרא: בשיירא אין, ביחיד לא? והתניא, "רבי יהודה אומר כל מחיצות שבת לא התירו ליחיד יותר מבית סאתים!" כדאמר רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי, 'לא נצרכא אלא ליתן להן כל צרכן', הכא נמי ליתן להן כל צרכן...

ג. תלמוד בבלי עירובין טז ע"ב

משנה: כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה, דברי רבי יוסי ברבי יהודה. וחכמים אומרים אחד משני דברים. גמרא: ... היכא איתמר דרב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי? אהא דתנן, "כל מחיצה שאינה של שתי וערב אינה מחיצה, דברי רבי יוסי ברבי יהודה." ומי אמר רבי יוסי ברבי יהודה הכי? והתניא, "אחד יחיד ואחד שיירא לחבלים, ומה בין יחיד לשיירא? יחיד נותנין לו בית סאתים, שנים נותנין להם בית סאתים, שלשה נעשו שיירא ונותנין להן בית שש, דברי רבי יוסי ברבי יהודה, וחכמים אומרים אחד יחיד ואחד שיירא נותנין להן כל צרכן ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי!" אמר רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי לא נצרכא [דאינה מחיצה] אלא ליתן להן כל צרכן.

ד. תלמוד בבלי עירובין טז:יז.

דרש רב נחמן משום רבינו שמואל: יחיד נותנין לו בית סאתים, שנים נותנין להן בית סאתים, שלשה נעשו שיירא ונותנין להן בית שש. שבקת רבנן ועבדת כרבי יוסי ברבי יהודה?! הדר אוקים רב נחמן אמורא עליה ודרש, "דברים שאמרת לפניכם טעות הן בידי. ברם כך אמרו: יחיד נותנין לו בית סאתים, שנים נותנין להן בית סאתים, שלשה נעשו שיירא ונותנין להן כל צרכן." רישא [ב"ס] רבי יוסי ברבי יהודה וסיפא [כל צרכן] רבנן? אין, משום דקאי אבוה בשיטתיה.

ה. חידושי הריטב"א מסכת עירובין דף טז עמוד ב

והראב"ד ז"ל פירש כי רבי יוסי ברבי יהודה בא לפרש דברי אביו... ומיהו מודה רבינו ז"ל כי רבי יוסי חולק הוא על אביו בדין שיירא דהא בגמ' מוכח הכי להדיא.

ו. תלמוד בבלי עירובין יז ע"א

"וחכמים אומרים אחד משני דברים" - היינו תנא קמא! איכא בינייהו יחיד בישוב [דלרבנן קמאי יש לו בית סאתים, ולרבנן בתראי יש לו כל צרכן].

	שיירא	יחיד
בקעה	כל צרכן – R' Yehudah כל צרכן – Chachamim I R' Yosi b'R' Yehudah – Up to 6 כל צרכן – Chachamim II <i>(but see Chazon Ish 77:3-4 re: rabim)</i>	בית סאתים – R' Yehudah בית סאתים – Chachamim I בית סאתים – R' Yosi b'R' Yehudah בית סאתים – Chachamim II
יישוב		בית סאתים – R' Yehudah Chachamim I – No. בית סאתים – R' Yosi b'R' Yehudah Chachamim II – Machloket

ז. תלמוד בבלי עירובין צג ע"א

אמר רב יהודה:

- שלשה קרפיות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף, ויחיד בזה ויחיד בזה (ויחיד בזה), נעשה כשיירא ונותנין להן כל צורכן.
- ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן מגופפין ויחיד בזה ויחיד זה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש.

- איבעיא להו: אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי, מהו? אי להכא נפקי תלתא הו ואי להכא נפקי תלתא הו, או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק?
- ואם תימצי לומר חד להכא נפיק וחד להכא נפיק, שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו? הכא ודאי אי להכא נפיק תלתא הו ואי להכא נפיק תלתא הו, או דלמא אימר להכא נפיק ואימר להכא נפיק?
- והלכתא בעיין לקולא.

ח. רש"י מסכת עירובין דף צג עמוד א

שלש קרפיות זה בצד זה - כגון שהיו מהלכין בדרך, והקיפו שלש קרפיות לדירה במחיצה של שתי, כגון של קנים, או של ערב - כגון חבלים

ט. ערוך השולחן אורח חיים סימן שס:א-ג

כיון דהלכה למשה מסיני דכל פחות מג' טפחים כלבוד דמי א"כ המחיצה שצריכה להיות גובה י' טפחים יכולים לעשות ע"י לבודים והיינו להעמיד קנים גבוהים עשרה וכל קנה יהיה רחוק מהשני פחות מג' מעט, וזה נקרא שתי בלא ערב. וגם ביכולת לעשות מחיצה ע"י ג' חבלים זו למעלה מזו ובין חבל לחבל פחות מג' וכן מן החבל הראשון אל הארץ ונמצא כאן ג' חללים של פחות פחות מג', וא"כ אם החבלים בכולל יהיו מעט יותר על טפח בעוביין הוה מחיצה י' טפחים, וזהו ערב בלא שתי:

ומ"מ אמרו חכמים דאע"ג דמן התורה הוויין מחיצות גמורות מ"מ מדרבנן אסור לטלטל במחיצות כאלו ביותר מב' סאתים, כמו שאסרו בקרפיות. אך בקרפיות אסרו מטעם שאינם מוקפות לדירה, ובכאן אסרו אפילו מוקפות לדירה כגון ההולך בדרך ורוצה לשבות בדרך ונוטה לו אהל ופתוח פתח להאוויר ואח"כ מקיף המקום במחיצות כאלו מפני שאין לו ממה לעשות מחיצות גמורות. והרי יש כאן "פתח ולבסוף הוקף" שהרי הקיפן לדור בהם בשבת [רש"י ט"ז: ד"ה לא], אלא האיסור הוא מפני גריעותם של המחיצות.

וכלל הדברים כן הוא: שחכמים אסרו כל מין היקף שאינו דומה להיקף החצר והבית, הן מפני שאינן מוקפות אחר פתיחת הבית להן והן מפני גריעות המחיצות עצמן. אם נתיר לטלטל בכולה בשטח גדול היותר מבית סאתים, לא יפליגו בין אלו לכרמלית גמור כבקעה ושדה ויער וגינה, מפני שבעיני בני אדם גם ככה "ג לא נחשב כרה"י גמור. ולכן אסרו הטלטול בכולה ואינו רשאי לטלטל בהם רק ד' אמות ולא יותר ונכללין באיסור כרמלית:

ומ"מ לא דמי לגמרי לקרפף שלא הוקף לדירה דבקרפף לא הותר בשום פנים יותר בית סאתים לטלטל בכולה ואלו במחיצות אלו התיירו לשיירא לטלטל בכולה אף בגדולה הרבה.

י. חידושי הרשב"א מסכת עירובין דף טז עמוד ב

עשויה שתי וערב אין מתירין ביחיד אלא בשיירא, וה"ה לקרפף שלא הוקף לדירה שנותנין להו לר' יוסי שש סאין ולמעלה משלשה לפי חשבון ואף על גב דלא הוקף לדירה כלל כיון ששבתו בתוכו ולרבנן נמי כיון שהן שובתין בתוכו ונותנין להן כל צרכן בין ליחיד בין לשיירא ולא אמרו קרפף בית סאתים אלא למי שאינו שובת בתוכו.

יא. רש"י מסכת עירובין דף טז עמוד ב

כל מחיצות שבת - בהנך מחיצות רעועות שהן דשתי או דערב קאמר, שהתירום לרבים על ידי הדחק.

יב. רמב"ם הלכות שבת פרק טז

הלכה יב - יחיד ששבת בבקעה ועשה מחיצה סביב לו אם יש בה עד בית סאתים מותר לטלטל בכולה, ואם היתה יתר על בית סאתים אינו מטלטל בה אלא בארבע אמות, וכן אם היו שנים, אבל שלשה ישראלים או יתר עליהן ששבתו בבקעה הרי הן שיירה ומותר להם לטלטל בכל צרכן אפילו כמה מילין, והוא שלא ישאר מן המחיצה שהקיפו בית סאתים פנוי בלא כלים, אבל אם נשאר בית סאתים פנוי בלא כלים ולא היו צריכים לו אסורים לטלטל בכל המחיצה אלא בארבע אמות ואין הקטן משלים לשיירה.

הלכה יג - שלשה שהקיפו כדי צרכן וקנו שביתה ואחר כך מת אחד מהן הרי הם מותרין לטלטל בכולה, קנו שנים שביתה ביתר מבית סאתים ואחר כך בא להם שלישי אסורין לטלטל אלא בארבע אמות כשהיו קודם שיבוא זה, שהשביתה היא הגורמת לא הדורין.

הלכה יד - שלשה מקומות המוקפין שלא לשם דירה זה בצד זה ופתוחים זה לזה שנים החיצונים רחבים והאמצעי קצר שנמצאו לשנים החיצונים פסין מכאן ומכאן והיה יחיד בזה ויחיד בזה ונעשו כשיירה ונותנין להם כל צרכן, היה האמצעי רחב ושנים החיצונים קצרים שנמצא האמצעי בפסין משני רוחותיו הרי הוא מובדל משנים החיצונים, לפיכך אם שבת יחיד בזה ויחיד בזה ויחיד בזה אין נותנין להן כל צרכן אלא כל אחד ואחד יש לו בית סאתים במקומו, היה יחיד בזה ויחיד בזה ושנים באמצעי או שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי נותנין להן כל צרכן.

הלכה טו - כל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה, וכל מחיצה שאינה עשויה לנחת אינה מחיצה, וכל מחיצה שאינה עשויה אלא לצניעות בלבד אינה מחיצה, וכל מחיצה שאין בגבהה עשרה טפחים או יתר אינה מחיצה גמורה, גידור חמשה ומחיצה חמשה מצטרפין.

+/השגת הראב"ד/ וכל מחיצה שאינה עשויה לנחת אינה מחיצה. נ"א העשויה לנחת. +

הלכה טז - כל מחיצה שיש בה פרוץ מרובה על העומד אינה מחיצה, אבל אם היה פרוץ כעומד הרי זו מותרת, ובלבד שלא יהיה באותן הפרצות פרצה שהיא יתר על עשר אמות, אבל עשר אמות הרי היא כפתח, ואם היה לפרצה זו צורת פתח אף על פי שיש בה יותר מעשר אינה מפסדת המחיצה, והוא שלא יהא הפרוץ מרובה על העומד.

הלכה יז - במה דברים אמורים בזמן שהפרצות משלשה טפחים ולמעלה, אבל אם היו הפרצות כל פרצה מהן פחותה משלשה הרי זו מותרת, ואף על פי שהפרוץ מרובה על העומד, שכל פחות משלשה הרי הוא כלבד.

הלכה יח - כיצד הרי שהקיף בקנים ואין בין קנה לחבירו שלשה טפחים, או שהקיף בחבלים ואין בין חבל לחבירו שלשה טפחים, הרי זו מחיצה גמורה, אף על פי שהיא שתי בלא ערב או ערב בלא שתי, וצריך שיהיה גובה הקנה עשרה או שיהיה מן הארץ עד סוף עובי החבל העליון עשרה אם הקיף בחבלים, שאין מחיצה פחותה מעשרה, וכל השיעורין האלו הלכה למשה מסיני הן.

יג. מגיד משנה הלכות שבת פרק טז הלכה יד

וכתב הרשב"א ז"ל "כשנותנין להם כל צרכן באי זה מקום שירצו ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי מכלים כדאיתא פ"ק, וכשהם יחידים נותנין בית סאתים לכל אחד במקומו", כדברי רבינו. ורבינו לא הזכיר בכאן "ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי מכלים", וגם בגמרא לא נזכר. ויש לחלק ולומר שאפילו בית סאתים פנוי בקרפפות שכבר היו מוקפין נותנין להם כל צרכן, שלא אמרן אלא כשאין מוקפין...

יד. ערוך השולחן אורח חיים סימן שסו:

וכן מוכח בתוספתא ריש פ"ב דתניא "שיירא ששרתה בתל גבוה י' טפחים ובנקע עמוק י' טפחים וכו' ובלבד שימלאו את כולה ולא ישיירו בה בית סאתים" ע"ש והם מחיצות גמורות! וגם ראה לזה מירושלמי על משנה זו ששואל אם לרבנן יש חילוק בין יחיד לשיירא, ופשיט לה מזו התוספתא ע"ש, הרי דלכולם דין אחד ודו"ק:

טו. רי"ף מסכת עירובין דף ד עמוד ב

דרש רב נחמן משום רבינו שמואל: חצר שתשמישה לאויר ואינה מוקפת שתי וערב אלא שתי בלא ערב או ערב בלא שתי יחיד נותנין לו בית סאתים...

טז. עבודת הקודש בית נתיבות שער ג סימן ג

קטו) כבר נתבאר שכל מחיצה גרועה שאינה עשויה אלא שתי בלא ערב או ערב בלא שתי אינה מחיצה גמורה, והרי מקום שמחיצותיו כן כקרפף ואין מטלטלין בו אלא כדרך שמטלטלין בקרפפות.

קטז) פעמים שמטלטלין בקרפפות ובמחיצות גרועות כאלו אפילו ביתר מבית סאתיים. כיצד, שיירה שחנתה בין בישוב בין במדבר והקיפו להם מקום לדור בו בשבת בקנים או באוכפות ואין בין קנה לקנה שלושה טפחים או בין אוכף לאוכף כמלא אוכף או שהקיפוה בחבלים מסביב בגובה עשרה ועובי החבלים מצטרף לעשרה ואין בין חבל לחבל שלושה, נותנין להם כל צרכן ואפילו כור ואפילו כוריים ובלבד שלא יהא שם בית סאתיים פנוי מכלים.

קיז) היה שם בית סאתיים פנוי מכלים לא יטלטלו בו יותר מארבע אמות. נשאר שם פנוי פחות מבית סאתיים מטלטלים בכולו, פחות מבית סאתיים בטל הוא אצל השיירה. וכן הדין לשיירה שחנתה בקרפף שלא הוקף לדירה, וכן אם חנתה בתל גבוה עשרה או בנקע עמוק עשרה.

יז. משנה ברורה סימן שסב

(לג) אפילו ליחיד ביישוב - ר"ל אף שבישוב יכול להשיג ממה לעשות מחיצה טובה אפ"ה מקילינן בה עד ב"ס וכ"ש כשהוא בבקעה:

פרטי המחיצות

יח. משנה ברורה סימן שסב:

כגון שתי וכו' - היינו כגון שנעץ קנים בקרקע פחות פחות מג"ט זה אצל זה.

יט. שער הציון סימן שסב:

מגן אברהם, וכונתו למעוטי אם העמידם בסמוך זה אצל זה, אף שהוא שתי לבד נחשב מחיצה מעולה, וכן לענין ערב כהאי גוונא.

כ. פרי מגדים אורח חיים משבצות זהב סימן שסג:א

וי"ל הגרעיותא שתי בלא ערב או להיפוך הא כל שיש שתי וערב י"ל אפ"י נעץ קנים פחות מג"ט וקנה א' בראשם לבד ערב הוה מחיצה מעליא, ואף יותר מב"ס מהני ובהוקף, וכן בערב לחוד כאותן לטי"ש המחוברים ביתידות בד' קונדיסים וצ"ע.

כא. שער הציון סימן שסב:

ועיין בפרי מגדים בסימן שס"ג שמצדד דבמחיצה של שתי ועשה קנה אחת למעלה לחבר הקנים, הוי תחלה מחיצה ומותר אפילו יותר מבית סאתים:

כב. מאמר רב עמיטל "עירוב בגדר תיל" לענ"ד, אין בכך משום פירכא על דברי הפרי מגדים. דאפשר לומר שמתניתין (עירובין ט"ו עמוד ב') מיירי באופן שהעמיד את עמודי השתי בארבע פנות המקום המוקף, כך שעמודי השתי משמשים את חוטי הערב משני כוונים, ויוצא שעמודי השתי אינם מצויים בתוך המחיצה.

פסק על מחיצות אלו

כג. שו"ע אורח חיים שס:א

יחיד ששבת בבקעה והקיף מחיצות גרועות, כגון שתי בלא ערב או ערב בלא שתי, עד סאתים מותר לטלטל בכולו, מסאתים ואילך, אין מטלטלין בו אלא בארבע. וכן הדין אם הם שנים. ואם הם שלשה ישראלים, חשובים כשיירא ומותר לטלטל בכולו אפילו הוא גדול הרבה, ובלבד שלא יקיפו יותר מכדי צרכם, שלא ישאר בית סאתים פנוי שאין צריכים לו לתשמיש, אבל אם נשאר בית סאתים פנוי, אין מטלטלין בכל המוקף אלא בד' אמות. במה דברים אמורים, כשהקיפו יותר על שש סאין, אבל אם לא הקיפו יותר על שש סאין, אף על פי שיש סאתים פנוי, כיון שהם שלשה, מותר. הגה: א"י אינו מצטרף לשיירא. ו"א דה"ה קטן אינו מצטרף (רמב"ם פרק י"א).

כד. משנה ברורה סימן שס:א

יחיד ששבת בבקעה - ה"ה דאפילו במקום ישוב ג"כ מותר עד סאתים, וכדלקמן בסימן שס"ב ס"ה, ונקט בקעה לאשמועינן דאפילו בבקעה שאין מצוי לו ממה לעשות מחיצות מעולות אפ"ה החמירו רבנן ואסרו אם הוא מחזיק יותר מסאתים:

כה. שו"ע אורח חיים שסב:ה

בכל עושים מחיצה, בכלים ובאוכפות, בין של ערב לבד כגון של חבלים, או של שתי לבד כגון קנים נעוצים בארץ, ומותרים עד סאתים אפי' ליחיד בישוב, ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו ובין קנה לחבירו ג"ט;

מקום פנוי

כו. תלמוד בבלי עירובין יז ע"א

מאי לאו פנוי מאדם? לא - פנוי מכלים.

כז. רמב"ם הלכות שבת פרק טז:יב

יחיד ששבת בבקעה ועשה מחיצה סביב לו אם יש בה עד בית סאתים מותר לטלטל בכולה, ואם היתה יתר על בית סאתים אינו מטלטל בה אלא בארבע אמות, וכן אם היו שנים, אבל שלשה ישראלים או יתר עליהן ששבתו בבקעה הרי הן שיירא ומותר להם לטלטל בכל צרכן אפילו כמה מילין, והוא שלא ישאר מן המחיצה שהקיפו בית סאתים פנוי בלא כלים, אבל אם נשאר בית סאתים פנוי בלא כלים ולא היו צריכים לו אסורים לטלטל בכל המחיצה אלא בארבע אמות ואין הקטן משלים לשיירה.

שיירא

כח. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת עירובין פרק א הלכה י

אין שיירה פחות משלשה. אין העכו"ם משלים בשיירה. קטן מהו שישלים בשיירה?

כט. רמב"ם הלכות שבת פרק טז:יב

ואין הקטן משלים לשיירה.

ל. מגיד משנה הלכות שבת פרק טז הלכה יב

ומ"ש רבינו ואין הקטן משלים בשיירא בירושלמי כך איתא אין הנכרי משלים בשיירא קטן מהו שישלים בשיירא ע"כ. ורבינו פסק להחמיר בקטן וכ"ש בנכרי:

לא. עבודת הקודש בית נתיבות שער ג סימן ג

קטן יראה לי שהוא משלים, ויש מי שהורה שאינו משלים וראוי לחוש לדבריו.

לב. בית יוסף אורח חיים סימן שס

ולא ידעתי למה דהא קיימא לן כדברי המיקל בעירוב ואם כן בספיקו נמי נקטינן להקל:

לג. פרי מגדים אורח חיים משבצות זהב סימן שס:ב

אשה י"ל מצטרפת ועיין אה"ע סי' כ"ב ס"ה בשדה אשה א' עם אנשים כו' א"כ י"ל הואיל ואסור ליחיד, אם עברו אין מצטרפת וצ"ע:

לד. **בית יוסף אורח חיים סימן שס**
ומ"ש "ובלבד שלא יקיפו יותר מכדי צרכם שלא ישאר בית סאתיים פנוי וכו'." גם זה שם. ומיהו כתב שם המרדכי (סי' תפג) דהיינו בשהקיפו יותר על שש אבל **אם לא הקיפו יותר על שש ואף על פי שיש סאתיים פנוי כיון שהם ג' שרי** וכן משמע שם בגמרא (יז.) מדאמר רב גידל ג' בה' אסורין וכו' ואסיקנא דהכי קאמר לא הוצרכו אלא לה' והקיפו ז' אפילו בה' אסורין ואם איתא לאשמועינן דאם לא הוצרכו אלא לד' והקיפו ששה אפילו בד' אסורין אלא ודאי כדאמרן:

לה. **ב"ה אורח חיים סימן שס**
ואיכא לתמוה שפסק להקל דלא כפרש"י שכתב במסקנא וז"ל "לא פנוי מכלים. כלומר שיש בין המחיצות בית סאתיים פנוי שלא היו צריכין לו. ואף על גב דאינהו שלשה, אם אין צריכין אלא לב"ס והקיפו ד' סאין נמי בטלי מחיצות." וכך הוא משמעות כל הפוסקים שכתבו בסתם שלא יהא ב"ס פנוי מכלים, ולא כתבו חילוק בין שש לשבע. והראיה שהביא ב"י מדרב גידל איכא לדחותה...

א' וב'

לו. **עבודת הקודש בית נתיבות שער ג סימן ג**
קיט) היו שנים ואפילו שנים וגוי אין נותנין להם אלא בית סאתיים בלבד, שאין נותנין בין לאחד בין לשנים אלא בית סאתיים בלבד.

לז. **בית יוסף אורח חיים סימן שס**
והא דאמרינן "שנים נותנין להם בית סאתיים" מספקא לי אם רצה לומר דלשנים נמי אין נותנין לשניהם אלא בית סאתיים כיון ששבתו יחד או אם רצונו לומר דאין נותנין לכל אחד מהם אלא בית סאתיים. ובפרק כל גגות (צג.) גבי הא דאמר רב יהודה ג' קרפפות זה בצד זה וכו' משמע דלכל אחד נותנין בית סאתיים דקאמר אמצעי מגופף וכו' אין נותנין להם אלא בית שש. ושמא יש לחלק דשאני התם ששבתו כל א' בקרפף שלו, אבל היכא ששבתו שנים בקרפף א' אפשר שאין נותנין לשניהם יותר מבית סאתיים וצריך עיון:

לח. **ב"ה אורח חיים סימן שס**
והבית יוסף נסתפק במה שנאמר בגמרא "שנים נותנין להם בית סאתיים" אם רצונו לומר לכל אחד ב' סאתיים דהיינו ד' סאין, או לשניהם סאתיים אחד ותו לא. והניחו בצריך עיון. ואיכא לתמוה דמהיכא דבפרק כל גגות שהביא בית יוסף מבואר בסוגיא ובפרש"י דאין נותנין לשנים אלא סאתיים אחד, שהרי כשהאמצעי מגופף דדירי האמצעי בחיצונים זיל הכא תרי הוא דאיכא, ואם אחת מהן יותר מסאתיים הוא אסור וכו' אלמא דאף על פי דאית ביה תרי אין נותנין להם אלא בית סאתיים אחד! וכך מבואר מלשון הרמב"ם (שבת פט"ז הי"ב) דליחיד אם היתה יתר על סאתיים אינו מטלטל בה אלא בארבע אמות וכן אם היו שנים והכי משמע להדיא מלשון רבינו שאמר וכן הדין אם הם שנים וכן כתב להדיא בשלטי הגבורים סוף פרק קמא (ד ב) וכן כתב הרב יהונתן (שם) בפירושו במשנת מקיפין ג' חבלים: